V 21

Albert Sigfrid Nilsson

Folkskolan

Alvaryd, Åkaryd.

N:o 18.

Inga Karlsson
Dalagatan 136
29536 Bromölla
Tel 0456-28366

Längtan.

Vid lindens fot vid Mälarstranden
Fjilda med sin lilla satt
Solen sjönk vid himlaranden
Sjönk i blod. Och det blev natt.

2.

Fjildas blickar följde vågen
Följde sakta solens lopp
Mod tås i ögat sorg i hågen
Fjon tänkte på sin gotte stopp

3.

Naturen vilar lärkan lystnar
Duvan flytt till makens tröst
Näktergalen glättigt lystnar
Upptå flickans röst.

4.

Ack jag vet vad jag vill vara
En liten lampa i hans rum
Jag skulle lysa, lampan klara
En trogen väktare, fast stum.

Forts. å närmaste sid.

Visor.

6.

O, Älskling, älskling, detta hjärta
Det skulle klappa blott för dig
Kände du den bittra smärta
Du skulle aldrig glömma mig.

Slut.

Sjömannens flydda drömmar.

Om du en stig med mig vill gå med mig vill gå
En törnestig du vandra får du vandra får.
Min stämma jag att du är när
En rosens stig för mig det är.

2.

Med mycken möda och besvär och besvär
Går en sjöman fram på vägen där på vägen där.
Efter många långa flydda år
Efter sin hembygd åter skåda får.

3.

Men på förbifarten tänkte han tänkte han
Jag mig några blommor köpa han köpa han
Till att förnöja lilla vännen min
Och till trädgårdsmästarn går han in.

4

Trädgårdsmästarns fru till mötes går till mötes går
Den hans ärende hon veta får, veta får
Och till trädgården gången hon så fått
Att binda där en blombukett.

5.

Men för varje blomma som hon bröt som hon bröt
Låg han en tår ur hennes öga flöt öga flöt
Säg varför gråter du vår nu min vän
Blad och blommar växa snart igen.

6.

Nej jag gråter ej för dessas skull för dessas skull
Ty av blommor är ju trädgården full trädgården full
Nej jag gråter blott för dig min vän
Ty jag är gift min morgon blir din lott.

7

Ingen vän på jorden nu jag har nu jag har
Som av mig nu dessa blommor tar blommor tar
Därför skänk mig nu en tårnas blott
Till minne av den tid som gått.

8.

Och med denna rosen i min hand i min hand.

Fara vill jag ifrån land till land från land till land
Till dess en gång mig graven bytes ut
Farväl min älskling, tiden min är slut,

Slut.

Den glada jäntan.

Det var himlet och nu böjar jag livet igen
Och nu skall jag låta er alla få se
Att jag mig åter fångar en vän
Se tillan fjäng fick den löste jag in
Då ej någon grabb ville kalla den sin
Men nu har jag åter den sätta fason
Fasonin som jäntor ska' ha
Och nu skall jag träffa en gulaschbaron
Däruppe i Stockholms stå,
Och nu ska vi sitta på Grand hotell
Och ha det så stiligt varande kväll
Och gubben jag lovar min kärlek och tro
Näs handen han räcker mig
Sen ligger jag hemma i gulasch-bo
På schäslongen och sträcker mig
Men bliver han grolig, jag lemnar ifrån

Jag säger han ringar och hilar ifrån.

Slut.

O, kom kom och kyss mig i natt.

Tjolanta hon gick över slätten en dag
Att höja dess stoj och dess liv
Då såkade hon att få höja en sång
Som man drog till ett prosentiv
Den sången var bra och hur den nu var
Snart kunde Tjolanta den bra
Och från denna stunden skulle hon sen bära
O, kom kom och kyss mig i natt.

2

Om vaken en sovande gnolade hon
På sången som på slätten hon höjt
Och alltid så gnolade hon på en ton
Som kunde en brandvakt ha röjt
Hon sjöng uti moll, hon sjöng uti dur
Hon sjöng uti sak, hon sjöng uti skur.
Hon sjöng när hon stod, när hon låg och hon satt
O kom kom och kyss mig i natt.

Forts. å nästa sida.

3.

Satt hon i en spårvagn hon trampade takt
Till kom, kom och kyss mig i natt
En gång höll det runt på att bliva kontakt
I vagnen där flickstackarn satt
Ifrån Odengatan till slussen i stan
Hon jäktades med sin sopran
Hon sjöng i ett sjungande uti sjum kvart
O, kom, kom och kyss mig i natt.

4.

På gatorna vände var kotte sig om
Var helst hon gick fram stackars ~~flö~~s
~~Då~~ skratta och skräna varendaste en
Kom o kom man hodde en skruv samlat lös
Så kom en polis på sedvanligt vis
Hon sjöng du min älskade gris
Min älskling, min raring mitt hjärta min skatt
O, kom, kom och kyss mig i natt.

5.

Det korta en hacka bedrövad hon gick
Längst, längst utom stadens post in
Där satt hon i gräset, hon tog sig en nick

Och somna på gräsmattan in
Hon visste ej om att ödet, liksom
En betande ox där stod hon
Den stannar hos flickan i sömnen så matt
O, kom kom och kyss mig i natt

6.

~~Jag förbigår~~ Den böjde sig ner och nosade ömt
På flickan och sade sen "uh"
Och flickan hon hade visst någonting drömt
Som påminde om rendezvous
Ty mätkvärdigt nog uti sömnen hon log
Och armen om oxen hon slog
Och kysste sen oxen så att det så skvatt
O, kom, kom och kyss mig i natt.

7.

Jag förbigår sedan nås hon vakna opp
Och fick syn på sin drömkavaljer
Hon lyfte på kjolen och sprang i galopp
Och aldrig så sjungit hon mer
Hon ögat slår ner så snart som hon ser
En oxe som mot henne ler
Hon minnes nåi hon viskade saligt och matt

O, kom kom och kyss mig i natt,

Slut.

På baltiskan.

Förom sistens så for in till stora Malmö stå
Jag skulle på utställningen gunås
Där va' knoerskan o Pettersken på Baltiskan
O en djädrans hopes tjynne de jöckås.

Refräng:

På Baltisullan tjong fille, ball, ball, ball,
Baltisullan o balltisfilliejus. Där var ek.

2.

Ja, på söndan så tjong di o di va kesumman
De va tonn så stora som så höj
O di börja med Guds lena lamm oskyldig
A' di sluta med den höra Sankte Pås.

På Baltisullan tjong etc.

3.

I en backe där gick två karler
På en bana di kalla för Rytorn
A' di snurra väck som himmelens planeter
Ja di gick opp o di gick ner så di sa ytterl.

-6- På baltisullan etc.

4.

Ja kom som ja gick där o glodde
Så kom jag in på den höra Babylon
Där flö hatta o kjolar över hudd
A' så gob di alla på en gång.

På Baltisullan tjong etc.

5.

I en backe där hade di en kvarnd arm
Där man fick sej en rögelschavam
Jag skojpa en te dalen i en spricka
A', så fock ja så att tjena di samm.

På baltisullan tjong etc.

6.

Inne på utställningen där hade di ett kök
Med balluken på varendaste hyll
Där va' en som dängde ti dom så stompana sköt
Men de syntes ju att karen han va full

På Baltisullan tjong etc.

7.

Ute mitt i Stavjön där hadde di satt
En trumm me alla sorters vann
Där va sytt där va svart o blått o vitt o grönt grodlint.

-9-

Ja, de va djädran ta mej så fint
På Baltirullan tjong etc,

8.

Ola Jinsen han gick så på den häna Lagervalk
å han trodde jag va full
Tås rompan snodde fram och tillbaka
å till sist så samla ja i kull
På Baltirullan tjong etc,

9.

A fruntimmerna va galna i koftan för jämt
Tås di så bju på punsk sicket trams
Men jag så nej tack mina damer
Hår finns pötsa och bus nere hos Palms
På Baltirullan tjong etc,

10.

Ja inne på den baltiska tillan vi vet
Dår murrar mången finare mansell
å pågarna di hade ty så flina
åt deras böjser av röder fladermell
På Baltirullan tjong etc.

11.

Ja, på marknad i Skurup har ja vadd mången gång

Men dår va inte på långt nåt sånt lio
Som dår va på den Baltiska utställningen
Tås dår sjong di o spela passtiv
På Baltirullan tjong fillibalk balk balk
Baltipluan å Batifilljux
Som dår va på den Baltiska utställningen
Tås dår sjong di o spela passtiv.

Ågillsson. Duett. Ågillsson.

I kärlekens tid.

"Mel: Under Paris broar."

Två ögon blå emot mig se
Och röda läppar der
Små lockar smeka ömt min kind
Och locka sorgens tår
Då viskar det i sommarvind
Och kärlekens tjuva vår
Så underbar så ljus och skön
I kärlekens drömmandes kväll.

Refräng:
Älskade hör min bön
Giv mig min kärleks lön.

Tyns mina läppar så innerligt ömt
Så har jag fått vad jag alltid har drömt
Solen som dalar där
Vittnar du ös nig här
Jag aldrig i livet förglömma dig kan
I dig jag min kärlek fann.

2.

Och kärlek det ös livets allt
Jag blir så lycklig och säll
Förutan den ös ödsligt kallt
Om än i sommarns kväll
Och ungdomstid du fagra vår
Alltid så lycklig och blid
Jag aldrig dm tillbaka får
Ungdomens kärliga tid.

Refräng: Älskade hör ete.

3.

Ditt öga stålar lika klart
Fast vid din hjässa är
Men lika skön och underbar
Du ändå för nig är
Vi gamla blivit båda två

Och svart kan tiden gå
Men ärmu klingar samma sång
Som då vi var unga en gång.

Refräng:
Älskade hör min bön
Giv nig min kärleks lön
Tyns mina läppar så innerligt ömt
Så har jag fått vad jag alltid har drömt
Solen som dalar där
Vittnar du ös nig här
Jag aldrig i livet förglömma dig kan
I dig jag min kärlek fann.

A. Ahlström. Slut A. Ahlström.

Min egen sommarvisa.

(Jambo.)

Nu ös det sommar nu ös det sol
Nu ös de blommor och blader
Och granne tyser vasende kjol
Och fjäntan min hon ös så glader
Nu kan en veta vad livet ös
Nu kan en hoppa och dansa

Nu får en träffa sin hjärtans kär
Nu får en dansa hela natta
Tjejsan jag är så innerligt glad
Så att med dig jag vill springa åstad
Och kössa tjugo pågar i en rad
Utan att hämta andan.

2.

När spelman kommer och polkan gås
Då blir det fart uti benа
Och blodet brämner och pulsen slås
Som bruden ljuvligt vill jag mena
Då kan en veta vad livet är
Då kan en hoppa och dansa
Då får en träffa sin hjärtans kär
Då får en dansa hela natta
Tjejsan jag är så innerligt kär
Ej lilla tös får jag ha dig så när
Längst in i skogen sen jag dig bär
Där endast månen ser oss.

3.

När allt är stilla och allt är tyst
Och skogens fåglar de sova

Och flickans läppar som nyss jag kysst
Då tror du väl de mig har lovat
Jag täger ej vad de ha lovat mig
Men fråga månen som lyser
Tjan ser ju allt men han skvallrar ej
Tjan bara ler i njugg och nyss
Tjejsan jag är så innerligt trött
Nu skall jag sova, sova så sött
Månen den lyser, lyser så rött
Lyser i sommarnatten.

Slut. A. Ståhlberg

Gud vet vem som kysser nä nu.

Tjen: Berätta nu kärleksidyllen för mig
Ty du ser ju min nyfikenhet
Var hon blond utav sej(?) förstås, det var hon ej
Nå då var hon brunett, det jag vet.

Tjan: Tjen var röd som en ladugård vid Tjagaland
Och rätt fräknigt var ju hennes skinn
Men Gud vilken tötma uti hennes mun
Då den trycktes berusad mot min.

Refräng:

Men Gud vet vem som kysser na nu
Gud vet vem som famnar na nu
Den unn av vars sötma var kväll jag njöt
Opp i höt opp i höt
Gud vet ~~vem~~ som kysser na nu
~~Gud~~ vet som famnar dig nu
Och vem är där nu i stället för du
Ja, vem månne kysser dig nu?

2.

Hon: Men säj märkte ej sakt ingen ett kukelikn
Och slog ingen då sakt på er mot
Säg kom ej hemmes farsa hon hjänte för lön
Som ju pappana hava för sed.

Han: Ej hon hade ej farsa hon hjänte för lön
Och om kvällen var som fågeln hon fri
Och då satt hon på logen och hjärtade nån
Ända till dess jag köpt förbi.

Refräng:

Men Gud vet vem som ~~kysser~~ kryper där nu
Gud vet vem som kryper där nu
Vad har hon mantro nu fått tag i ett nät
Opp i höt opp i höt
Gud vet vem som kryper där nu
Gud vet vem som kryper där nu
Mot vem har på logen hon nu "rendesvous"
Och vem månne kysser na nu.

3.

Hon: Och på så sätt höll vi hela sommarn ihop
Och då sedan du hem kallad blev
Då satt du där lilla förälskade glop
Och skrev kärlekens glödande brev

Han: Inte lusan blev kärleken lång – några dar
Efteråt sedan till logen jag köpt
Fick jag höra när prassla och stannad hvar
Och jag sjöng medan fären den dröjt.

(Refräng i ½: Men Gud vet vem som kysser na nu
Refräng:
Var har hon mantro nu fått tag i ett nät
Opp i höt opp i höt
Gud vet vem som kysser na nu
Gud vet vem som kysser na nu
Vem lusan är där nu i stället för du?
Och vem månne kysser dig nu?

2-2-1920. Slut Gustafsson.

Eldarevalsen.

Ångaren är lastad man tager landgången
Degen är fin klart i maskin
Hjuder den sången eldaren hör
Men uppå kajen minkanor står
Fjällan och fälles sammadens sås
Där man till bålp uti stockhålet
Älsklingen går. 2 väs
Föj hur det dånar och rasslar i båten
Dingelidång, skruven i gång
Mäster belåten står vid sin watt
Blanka grinalu, eldiga ben
Eldare skälla och skepparen grin
Rusängan hjuder, angvisslan hjuder
Lakta maskin.

2 väs

Längt in i botarna länspasen kliver
Han på kalas nås som ett vas
Skyddhögen rives fram till att tas
Den på minuten luckorna klamm
Skubbade som en eldare kan
Ångaren vaggar vapparna skaggar

Slaggkögen kramar.

4.

Föj ner i eldrummet har omking watten
Gnistar och gå kruppa och står.
Eldarevalsen som han sig lärt.
Se hur fulla skyfflar han har
Längt in i gyarna kolen dom far
Kolen förbrinner svetten dom rinner
Gjurliga dar.

5.

Efan slutar vakten, den eldarekrabaten
Efan förnar in han läggar in
Av all den maten han brukar få
Efter han fått en skyrkande kur
Eldaren är gj krumpen och sur
Efan är belåten kriver på båten
Som en filur.

Slut.

En vän på höjden.

Längtan o längtan den taga ej slut
Längre kan jag ej härda den ut.

Sänd mig en tröst uti kvalens då
Att jag modlös ej länger skall gå.

2

Ute på havet där färdas min vän
Honom jag älskar blir älskad igen
Skämar och motvind sig hotande ter
Att jag för gråta när andra de.

3.

Tack om jag visste huruvart det är
Ute på havet som jag endast ser
Ute hos dig du min älskade vän
Var du blott här all sorg svunnen hän

4.

Här vid havet ensam jag går
Medan mot stranden böljorna slår
Jag sänder en tanke ut på det blå
Tänk om min uti böljorna låg.

5.

O. du som råder över himmel och hav
Låt ej min älsklings dås gå i kvav
För honom åter så sorgfri och glad
Jag blir hans brud när han kommer tillbaka

-20- Elsa Björkman

Kärleken.

Lyssna du färna min sången den här är din
Glättigt i skymningen diktar åt dig jag den

2.

Solen i västerled nyss har sig dräglat ned
Och vid dess avskedsblick tanken till dig den gick.

3.

Skön som en aftonbrand skimrar vid himlens rand
Färlig och stämningsrik finner jag dig du lik

4.

Ljuvt detta intryck är som utav dig jag här
Lysande bilden står likt som en salig vår

5.

Ängen i kvinnohamn snart är jag i din famn
Skådande vid din barm framtiden ljus och varm

6.

Ljuvaste känslotröm kärlek och ungdomsdröm
Kyssar på rosenmun komma i skymningsstund

Elsa

Flyboträskskolan Almaryd Åkarp 2-2-1920

Elsa Björkman.

-21-

Söderlund.

(Mel: Ingeborg)

Söderlund bland alla män
Var en gång min bäste vän
Men jag har han inte än
Ty han var en falsken vän
Sorgen bitter som kajän
Flydde bort men kom igen
I mitt hjärta bodde den
Fast han sagt mig flyg och fläng.

Refräng:

Söderlund du har mig sårat
Och mej bedårat
Och hjärtat genomborrat
Söderlund uti straljen
Där var konvaljen
Vad är du nu(?).

2.

Minns du när i våras skök
Först du fick dig kaffegök
Och hur kärleksfullt du stök
Mej me ögona på krök

Då var fäst vid vart brök
Du fick både biff och lök
Men den gladeljen, et du stök
Uta eldon var blott rök.

Refräng:

Söderlund du har mej pinat
Så jag fätvinat
Och mej sönderpinat
Söderlund - du sapphanslisja
Kan ej dig skilja
I från tin dröm.

3.

Snart av sorg jag blir konkav
Sönderig blir min vandringsstav
Jag mot Stockholm ger mig av
Över Atlantens hav
Kanske att du mig förgav
Uti köttkvall uti grav
Fast jag är en skandinav
Då jag, när jag gått i kvav.

Refräng.

Söderlund - jag har fått kragen

Och i bokvagen
Och smart jag kappat dragen
Söderlund från sarkofagen
Vo suckar tagen
"Good boy sa long".

Afhilcony Slut. Afhilcony

Skamlingsbanken.

(Alt: Barndomshemmet)

Vist ver kornet guldent höjis sig för vinden
Og vor bogeskoven venligt hitte hum
Vor min moder kyssich faarene fraa kinden
Ligger nu i dag mitt kare barndomshjem
Skont det nästen er en menskealder sidden
Jeg som attenaarig dräng därhjemme stod
Har min tanke dvaret ved det hele tiden
Lige paa den stund daa jeg mitt hjem forlod

Refräng:
Fraa det fjärne hjem till Danmark ifer tanken
Mende tyske minder om vor sorgfrie dag
Jeg har samlet mig i lag på Skamlingsbanken
Skamlingsbanken, barndomshjemmet langt derfra

2.

Jeg er gammel og nu har jeg kornt tilbage
Dock minder fraa det gamle land
Minder fraa de glade lyse ungdomsdage
Som jeg aldrig i mitt liv forglemme kan
Hum for att av denne vaarldens storste goder
Har jeg eget häs en gaang paa denne jorden
En ältkvänlig flitig far og kärvänlig moder
Mend nu er de borte baade far og mor.

Refräng: Fraa det fjärne etc. . .

3.

Og vor tanker jeg andre den mudke pige
Hum som ver mitt ett og allt daa jeg var ung
Som jeg langt har vandret till de dödes rige
Og vis hun har gjort mig livets gang saa lung
Og vor fäder jeg mig dog forlatt dock ene
Till den dag thi tiden er vist grumme nan
Jeg herover lägge skall de stotte ben
Laangt fraa hjemmet og fraa dem jeg havde kär

Refräng:
Fraa det fjärne hjem till Danmark tanken ilar

Afhilcony etc.

Slut

Slut

En sorgsen flickas klagan.

Som flicka in på en kyrkogård
Där står en grav med en minnesvård
Och invid graven en flicka står
En blomsterkrans pryder hennes hår.

2.

Hon ser mot graven med tårfylld blick
En suck ifrån hennes läppar gick
Hon ser mot graven och dignar ner
Och lyfter en bön hon till himlen ber

3.

I milda stjärnornas gyllne glans
På graven lägger jag denna krans
Den krans jag burit uti mitt hår
En blomma ifrån min ungdomsvår

4.

O, Herman Herman du flytt från mig
O, jag vill dö när jag saknar dig
Du var den vännen som Gud mig gav
Snart slumrar jag i den kyla grav.

O, östanvind som mitt hälsningar är
Du vet så väl vem jag håller kär
Du skall mig ej längre röja se
Men hälsa hem till min älskade.

Slut.

Sjömansvisa.

Goddag du svenska flicka
Din skål vill jag dricka
En gång eller två
Emedan jag är färdig att lyfta mitt ankar
samt sätta mina segel och resa härifrån.

2.

Och räcken du mig handen så giver jag dig ringen
så förlova vi oss ty du förlovningstiden
Den är ju snart förbiden
Jag har en vän på böljan blå som viker aldrig mig.

3.

Har du en vän på böljan blå
Tänk aldrig mer på du
Ty han kommer ej igen
Ty alla sjömäns tankar

Så vitt i världen vanka
På vågen blå, på vågen blå
I städer som på land.

4.

Din kärlek är ej brinnande
Din kärlek är ej brinnande
Det ser jag uppå dig
Ty du har haft en annan
Allt medan jag var borta
Som tagit har det bästa
Av kärleken från mig.

5.

Adjö med dig min flicka
Din skål vill jag dricka
En gång eller två.
Ty här är någon annan
Som varit hos min flicka
Och han har nog bortrövat
Ditt hjärta ifrån mig.

6.

Jag kläder dig i silke
Jag kläder dig i siden

Så att du skall bli fin
Och de gulddingar mina
De kunna ju bli dina
Om du blott vill bliva
Allra kärastan min.

7.

Tror du att jag vill hava
En sådan en bedragare
En sådan en som du
Nej hellre vill jag välja
Mitt liv till tjuvar stjälpa
Och trampa med mitt hjärta
I stenar och bland grus.

Alg. Wilhelm Lund. Almaryd 3-2-1920.

Tattare-Emma.

Den gammarte flicka därhumma
Pina och dö
Uti Måns tattares svartögda Emma
Uti äkta lig mö
I Hjelmes hår då är svart som de mörkaste nätter

Å" de underligt då" att ja längtar ättera ://

2

Om bara ni hörde nå' skratta
Frodde ni mej
Å" vadh ni har svårt te fatta
Då" klara ej
I: Flemes mun den å" sö", å" vita å" tämera
Å" mjuka å" herrskapsfina å" hämnera ://

3.

När sjelman inne på logen
Drillar en dans
Å" Lattare-Emma från skogen
Den likta som fanns
I: Te si, hon är krings ett svängande väminga
När storpolskan går så" då" vissla i kläminga ://

4.

Flo å" som ho hade en fjäder
Emmen si sko
Å" inte tula av läder
Så" dansar ho
I: Å" var ho är nå" blis de kräfta bland flickera
Å" skogsnät bland pojkar de närmarts vickera ://

5.

Å" jas min hon täjer då" hemma
Att ja å" dem
Som hålles av Lattare-Emma
Da bryr ja mej em
Att Lattare-Mårs hemmes far å" en stackare
Som skälles för skojare, tjuvstryk o tackare
För Flemes hår då" å" svart som di mörkaste nättera
Å" de underligt då" att ja längtar ättera ://.

Slut — A.G.Nilsson.

Sydkustens förlisning..

En enkel sång jag här nedskriver
Som jag för eder uppläsa skall
Den är om Sydkusten som förlist
Och gick till botten med man och allt.

2

På nyårsnatten de lämna hamnen
Och gå till sjös med ett lustigt mod
Men aldrig komma de den svenska stranden
Ett sorgligt öde de gick emot.

3.

I Österjön en häftig storm den möter
som kom emot dem med köld och snö
I tomma riggen kalla vinden tjuter
En kamp nu börja, på liv och död.

4.

Mot vrida vågor sjömännen kämpa
Åt anförvanter rädda sina liv
På barm och maka de säkert tänka
Vi träffas åter i Guds himmelrik.

5.

Ej rädslning finnes, det säg nog alla
Ty skeppet sjunker allt mer och mer
Och vrida vågor vid namn dem kalla
Av snö och is de sycks i djupet ner.

6.

De arma sjömän till Gud nog beder
Här hjälper ej böner ej heller gråt
Kapten och styrman de sjönk i djupet
Och var och som de följdes åt.

Slut. 4-2-1920

A.E.Nilsson. A.E.Nilsson. A.E.Nilsson

Sjömansång.

Jag minnas den dag då jag förlovad blev
Det var en dag strax inför julletid
Jag aldrig haft så roligt någon gång
Vi ryta, dansa hela natten lång.

2.

Min flicka var den vackraste i byn
Och hennes hy var vit som vita snön
En liten ros hon var på varje kind
Den var så röd, så röd som en georgin

3.

Hon hade knappast fyllda sjuttan år
Hon var uti sin bästa blomstringstid
Jag var ej mycket äldre heller jag
Men kärlek växte likväl dag för dag.

4.

Jag minns den första januari-dag
Då solen ej ännu på himlen var
Jag klädde mig och gick till flickans hem
Att taga avsked utav min lilla vän.

Vänd.

5.

Hon grät så bittert hela denna dag
Att sästen hennes blev ju allt för svag
Den sista dag hon följde mig till stan
Jag skulle ge mig ut på stora Ocean.

6.

I hemme är jag ständigt borta blev
Och oupphörligt jag till flickan skrev
Och brev på brev jag fick i varje baum
Hon skrev kom snart, kom vila i min famn.

7.

Så tänkte jag att resa hem igen
Och gifta mig med min utvalda vän
Men det blev ändring denna gång också
Jag fick ett brev med svart försegling på.

8.

Jag öppnade och läste detta brev
En var kan tänka huruden jag blev
När denna hälsning sndast innehar
Att lilla vännen vilar i sin grav.

9.

Jag icke älskat någon flicka så

Ej heller någon hållit mig så kär
Som denna flicka gjort i trume år
Intill den dag hon lades uppå bår

10.

Nu slutar jag min lilla enkla sång
Och resa hem, ja hem för sista gång
Att se den grav där lilla vännen bor
Och med en bön begjuta hennes jord.

A.G. Nilsson. Stut. A.G. Nilsson.

Ingeborg.

Ingeborg hun er 16 aar
Munter som den lyse vaar
Med sang paa leben glad i sind
Gaar hun till sitt arbeid ind
Og naar sea avdenklocken slaar
Ingeborg till hjemmet gaar
Far og mors Kjesten
Paa sjæl og leben ligs un
Hun er hjemmets sol og lykke
Hun er dets bygge.

Hum kan det alltid smycka
Ingeborg hun er en piga
Vis ~~som~~ saga liga man icke har.

2.

Ingeborg fylda 18 aar
Hum en lille ven sig faar
I den lyse grann lund
Svor de trotskab mund mod mund
Og under himlens stjarnehär
Fick de da hinanden kär
Og de vekslad trotskabsring
Far og mor sae ingenting
Men de smiler blott fornöjt
Med skaelm i öget
Naar Ingeborg i söndagstöjet
Med alt gaaden ilte
Og muntert smilte till kärasten.

Slut. 4-2-1920 A. Nilsson

Sjömansvisa.

Långt från mitt älskade fosterlands stränder
Vandrar jag hing på det brusande hav

Söker mitt bröd uti främmande länder
Förnöjd med den lott som försynen mig gav

2.

Jag som många andra är skapad till möda
Ack vilken dödlig har ej trivnad däri
Blott man har hälsan och sarvelig föda
Så gå våra dagar helt nöjsamt förbi.

3.

Men när som jag uppå hematen tänker
Där som jag vännu och släktingar har
Jag allt bekymmen i havet nedsänker
Lever sen sorgfritt både nätter och dar

4.

Jag ingen dagbok för dagen vill skriva
Ej hälla nån räkning blott årna gå
Jag vill endast i korthet omtala
Hurn den redliga sjömannen mår.

5.

Stundom i lugnet vi ligga helt stilla
Stundom vi segla för förliger vind
Stundom ~~natten~~ när stormen hanterar oss illa
Längtar vi snart att i hamn komma in.

6.

En natt uppå havet när solen gått neder
Ett häftigt oväder oss träffade an
Kolsvarta molnen sin färd utbreder
Seglen förminskas så hastigt vi kan.

7.

Fartyget låter sig ej mera styra
Kastas av sjön tyckes snart gå i kvar
Sjön synes högt över masterna nya
Näjs - Käre Gud - det förhäjandes har.

8.

Men minna bröder låt modet ej falla
Så länge vårt blod är varmt i vårt bröst
Tag eran tillflykt till den Guden som hjälper alla
Och höjden i faran när den är som störst.

9.

Åter en gynnande vind höjes susa
Kursen den sättes och skeppet går fram
Skandinaviens flagga på toppama svaja
Rediger sjöman välkomna i hamn.

10.

Tjäs kunna vi omkring staden spatsera

Låtka väs först mud det rötaste vin
Sedan vårt fartyg och gods reparerat
Lossas väl last och en annan tas in.

11.

Skål fäs kaptenen som giver oss dricka
Skål för de vänner som seglar i lag
Skål för min enda och utvalda flicka
Jag önskar dig lever så torgfri som jag.

Slut 4-2-1920. [illegible]

Krigarvisa

På året 1914 hände
Att mobilisering var uti vårt land
Då mången skaokars yngling dit an lände
Och där fick skänka västa sidan bort.

2.

Uti Karlskrona stad vid Östersjöns stränder
Där fims ett hus med dysten grå försedd
Ett hus som mången kommis grabb nog kändes
Och där förvona för vad ont han gjort.

3.

Du frågar kanske vad de gjort som sitta

Där innestängda uti var sin cell
Jo, det är gossar med sitt glada sinne
Som tagit sig en munter trevlig kväll

4.

Bland de som sitta innom dessa gallar
Det var en yngling frisk och livnadsglad
Där kan man se hur lätt man faller
I lagens arm för brott av många slag,

5.

Det långa straff han fick för detta lilla
Det tycker nog invar var gamska hårt
Men kamratgrabbar gås det alltid illa
Ty krigarlag, ja den skall dömma hårt.

6.

Han fick ett bud ifrån sin kära fader
I brevet stod bland annat så här
Kom genast hem din fader dig nu beder
För kanske annars du mig aldrig ser.

7.

Han lade in och fick sin permission
Och ilar genast neder till station
Och reste sedan hem med första tåg

Hem till sin fader som på dödsbädd låg

8.

Och dagen som då permission var slut
Han måste stanna hela veckan ut
Den sista han tillbaks till garnison
Blev genast häktad utan all pardon.

9.

Sin blev det högsätt inom några dar
För att få denna enkla saken klar
Han blev nu dömd för första gången
Att sitta fängslad sextio dagar långa.

10.

Nu sitter han där inom lås och bom
Och tänker ofta på sin hårda dom
Och hjärtat klappar utav hatets brand
Mot både konung och mot fosterland.

11.

Och vill ni veta vem som visan diktat har
Det har två gossar av det glada slag
Som varken fruktar burar, galler eller kår nej
Men satan kommer nog att döma domarna.

4-2-1920. Elvis

Skärgårdsflickan.

Jag är en skärgårdsflicka jag
På sjön färgås min dag
Och till den mystra höjdens sång
Jag lyssnar dagen lång.

2

En sjömans maka skall jag bli
Skall bo på stormigt hav
Men kanske där jag finna skall
Min oförtänkta grav.

3.

När stormen ryter över sjön
Det fladdra i mitt hår
Men rädd går ej den stolta mö
Som fänt vid sodret står

4.

Den sista gång han från mig for
Han sade till mig så
Hur ömt jag haver älskat dig
Hur svårt att från dig gå.

Hans A S.

5.

Där kom ett bud från fjärran land
Det skepp han haver farit med
Har slagit mot en klippig strand
Min Georg finns ej mer.

6.

Jag var så glad jag var så fri
Som fågeln uti skog
Jag tänkte Georgs maka bli
Men havet mig bedrog.

7.

Jag kan ej klaga lida nöd
Fast vall[redacted] väg uppå strand
Snart skärgårdsflickan över sjön
Far hem till fädrens land.

~~G. G. Nilsson.~~ Alma. ~~G. G. Nilsson.~~
Det har min mamma sagt.

Jag är man och heter Hugo
Andra Hugo Gyllenhjelm
Vid mina fyllda sju och Hugo är
Min kära Hemmu oskuldsam.

Emot kvinns och annat galet
Är jag alltid på min vakt
Jag är Stockholmsidealet ♀
För det har min mamma sagt.

2.

Allt jag hålls mätta
Äter sotmas hela dan
Och att nysa eller spotta
Tycker jag är en chickan
Inget fet jag har på kroppen
Varje muskel är kompakt
Jag är skön som rosenknoppen
För det har min mamma sagt.

3.

Jag har aldrig kallat fanken
Med ett ord av hans namn
Jag har icke ens i tanken
Tafft en flicka i min famn
En gång kom en fis i tinnet
Men jag blundade, vilken takt
Lådant kläs blott sker sinnet
För det har min mamma sagt.

-4/4-

4.

Aldrig någonsin har jag tagit
I ett kort bevare av
Aldrig någonsin har jag dragit
Något undan litet blues
Aldrig luktat uppå kolken
Och jag kom med allan makt
Att jag kommit hit mest storken
För det har min mamma sagt.

5.

Men nu får jag inte tjuvnypa
Någon mina vers för er
Det är tant och alla unga
Märta Hilla kräddas ner
Räms ej kring i stan om kvällen
Sedan hyggligt folk ej lagt
Det finns många kan hon, ställen
För det har min mamma sagt.

Slut. Ryttmästarsång.

För[s] då vi voro fältfolk på ängen många gång
Jag kastade på hunne av blomsor hela fång
Nu[i] är det hon som slänger på mig vitt blomstrafång
Men blomsterkrucken följer ej - nu på samma gång.

Trettioettan (Mel: Babbleys)

Hjar vi nånsin hornom sett vårkonstapel 31
När han tänker malla opp sej å gå sprallan
Nä han riktigt fin i form just skall ryckas fram till storm
Mörk kring ögonbrynen Jesses föj den sipnen
Då må fro att gäklar å anfrätta a han inte go vås trettietta
Fråga våra kvinns om kapprare de finns
Sabeln fram ingen skam klämma te vem de å
Gör de samma fan anamma
Hjär ska hugnas med berke.
Där ges inte nån pardon ingen skillnad på person
Kvinnor barn å gubbar om dom också stubbar
Te vill vådda blott sitt skinn han står klint i knogen in
Här ska spräckas skallen på er i kravallen
Sådan a han vårat trettietta kapprare man söka här anfrätta.
Fråga barn o kvinns om de nån värre finns
Hjära a go må ni tro
Gillad a han allt me
Bäst om stöveln ta mej bövelen
Finge dra åt fanders te.

Gust 4-2-1920
Ahlsson.

-46-

Kungsgatesteppen.

Vi äj ett kiligt lag grabbar och gjällor
Natten vi gåj till dag i fall det gällar
Bäst vi trivs i allen jumpar till lyktans sken
Bylingen på gatan ge vi s — n.

Refr.

Så jumpar vi på Kungsgata
Tillo dansbana å dra skäkligt bra
Grabbar och gjällor i muntut lag
Röjdar i jumpningens kjuva dag
När sen steppen vi slutat har
På soffaora sitta vi par vid par
Hjänglar med gjällan så nätt och rar
Tack vad dom å bra våran Kungsgata.

2.

När i Stens Brajas sista vals äj slutad vi skumpa
Med armen om gjällans hals vi gå då och jumpa
Kungsgata e så bra bara di vattnar na
Bommis tänk på vatten ge oss vatten.

Refr. Så jumpar vi etc.

Vänd.

-47-

3.

Rungsgata bud å sin vän kunnist har blivit
Bytingen förökt så vred att ass förderivit
Ända från Nyströms hörn
Till Björnbergs vi skubbat för'n.
Men där fick han bi' sin skaskans gisen.

Refräng:

Så jumpar vi på Rungsgata
Till dans å' bana å' den djäkligt bra
Grabbar och fjällor i muntert lag
Röjdas i jumpningens gunga lag
Vår sen steppen dä' slutat har
På soffona sitta vi par vid par
Sjunglar med fjällan så nätt och ras
Tack vad den e bra våran Rungsgata.

Slut.

Variete - Vira"

1:a Bidevind för babords halsar
I ett muntert raljri
Öfela världen för mig dansar
Likt en komisk tragidi

Jag har sett flaskor gula gröna
Som har skätt uti kolonn
Och små flickor gudaskröna
Nej - håll i mej Pettersson.

2:a Vad säger du lilla vasken
Som jo nyss din näbb uppstov
Jag är väl ingen Puttasvasken
Fast jag inte är så grov.

1:a Akta du din uppgrad bara
Annars kan det vanka smäll.

2:a Fjuru mycket skall det vara
Vara så artig och beställ

1:a Akta dig för jag har prövat
Mycket uti världen här
Ända ifrån polen jag strövat
Där som fördus axel är

2:a Säg det inte ut som någon

Förr gått samma väg

H. Jo Andrée.

B. Ney se det var just jag du
Nu fick du så du teg.

H. Ney var nu snäll och sluta
Vid din ålder vart jag med
Så som styrman på en skuta
Som var tusen alnar bred
Masten slog mot himlens suta
Så man svangs ta hinne med.

B. Vet du av att på den skutan
Var min mamma ju kaptin

H. Ellypå Afrikanska kusten
Blev jag kastad upp på land
Då kom en drottning och fick lusten
Räcka mig sin varma hand.

B. Säg såg hon inte skön ut
När hon vände sig mot dig
Ty blott några dagar förut
Fick hon korgen utav mig.

H. Jag tog henne inte hellre
Eltan flyodde som en hind
Och nu går hon där och gnäller
Som en gammal sorlig grind

B. Det är väl ej att undra över
Att hon gnäller och går an
När hon ej vig en man vill hava
Och så får en sån som han.

Adieu. Lus.

Hej kamrater.

Några stunder hem till mor jag skicken
Som procent mot livets tår
Ofon som mången kulen afton blickar
Ut mot havets sand emot sin son
Ofon var snäll mot mig när jag var liten

Nästa gång jag sänder flera hunnes tunga hjärta
Rör mitt unga hjärta som jag vore där.

2.

Hallelulia uti nus och dus
Låt oss livet njuta, snart vi sluta
Hamna uti fattighus
Kom då matrosen och eldar
Här är glada själar, bort med dem
Som gråtar, pojkar ifrån Göteborg.

Slut.

Graven vid stranden.

Vid Bohusläns klippor bland skären de gå
Där ser man en grav med ett ankare på
Den saknar all klädsel av kransar och band
Den prydnad består av sjöstrun och sand.

2.

Men sagan om den som i graven är gömd
Av fiskarbefolkningen icke är glömd
Om tiden den ej har mitt minne förtörst
Jag vill den berätta som jag har den hört.

Bland ålderdiga granar som växte på strand
Där ser man en fiskarflicka ibland
Hon satt där så ensam med hand under kinn
Hon tyrnade tankfullt till susande vind.

4.

Hon suckade djupt o hur smärtsamt det är
Att vara så skild från den man har kär
Och svara mig följa från brusande hav
Var finnes min älskling säg är han i grav.

5.

Han sade mig ju när han stöt mig i famn
Jag skriver så snart jag kommer i hamn
Men aldrig en rad ifrån honom jag fått
Fast tvänne år sedan den tiden förgått.

6.

Med sorg i mitt hjärta här ensam jag går
Mitt sällskap är vågen som skummande står
I susande granar och oon mörkgröa skär
I åren de enda som jag hålla kär.

7.

Tack för den värdskap ni visat mig här
Nu avskid av världen för evigt jag tar

Min grav skall jag bädda i vågornas svall
Bland sjötång och näckros där vila jag skall

8.

Men nu uti djupet grymt fängslad jag är
Där seglaren väll utan skonsamhet skär
Den utav kars vågor skall föras till land
Det hjärtat som brustit så långt ifrån strand.

9.

Så löser hon sakta sitt böljande hår
Och sedan hon ned till strandbädden går
Där viskar hon sakta sin älskades namn
Och sjunker så sakta i böljornas famn

10.

En kort tid därefter den flickan försvann
Man likt av henne i böljorna fann
Sen fick hon en grav invid granarnas fot
Där vilar hon trygg mot stormarnas hot.

11.

En sjöman som kom ifrån brusande hav
Lät resa ett ankare på hennes grav
På detta stod skrivit, dessa få ord
Här vilar den vän som jag älskat på jord.

Elvira.

Sjömannens begravning.

Sakta över mörkblå vågor
Rör sig skeppets stolta stam
Och i östens purpurvågor
Bryter dagen gryning fram

2.

Allt ombord är tyst och stilla
Ingen munterhet och sång
Endast rodret höres drilla
Skeppet gås sin jämna gång.

3.

Blott kaptenen rött hörs ropa
Rassa akteråna över back
Och på halva stången hissa
Skeppets sorgsegna upp.

4.

Ty en yngling nyss har slutat
Sitt sin levnadsbana upp.
Och nu skall han nedersänkas
I sin kalla våta grav.

Vänd —

5.

Kistan den i ordning göres
Upptå gammalt sjönans bruk
Och till selingen den föres
Gjord av endast segelduk

6.

Slumra nu i sjön du svala
Vaggad utav vågen blås
För din brud skall jag omtala
Hurn du begraven är.

7.

Ingen ros och ingen lilja
Pryda skall en sjönans grav
Endast vågor gå och komma
Skeppet svajas av och an.

Slut.

Hovberlags skolan Almaryd Åkaryd 4/2 1926 [illegible]

Bröllopsnatten.

Hästar frusta bjällror klinga
Gästen samlas bruden står

Myrtenklädd nu blek som döden
Blek som graven vålnad gås.

2.

En hon älskar, den hon får ej
En hon hatar, ingen mer
Hon skall nu bli hennes make
Ifrån nu hon handen ger

3

Lova honom evigt älska
Varför skall hon ljuga så
Varför skall väl munnen säga
Det som hjärtat ej förstås.

4.

Far och moder har så velat
Någon har hon rent sagt ut
Kogrunds kantar hos en ängel
Som ej funnits blås förut.

5.

Dansen går i yra virvlar
Varje kind i blomning står
Bruden hon är blek som drivan
Ormält i sin tidig grav.

6.

Men då kräder fram en yngling
Bjuder henne epp till dans
Då på brudens kinder brinna
Rosens fägring, liljans glans.

7.

Denna gången är den sista
Lindar jag kring dig min arm
Våra hjärtan måste skiljas
Fast vår kärlek var så varm

8.

Dansen slutar, händer knycklas
Öga djupt i öga ser
Käppar emot käppar brinna
Sådant får ej hända mer

9.

Våras och somrar är förgången
Höstens hoppar gicka blad
På dem ligga tornbeklädda
Fjerun i de dödas stad

10.

Dös är en med friska rosor

Bruden flyttat dit helt nyss
Livets käppar äro kalla
Ljuv och varm är dödens kyss.

Slut 6-2-1920 G Gustafsson.

Tio negerpojkar.

Min lilla nu skall handla om negerpojkar 10
Som när en dog ihjäl sej, ej blevo nu än 9.

2

9 stycken negerpojkar fästa utan mätta
En av dem dog av slagit sön va dom bara 8.

3.

8 stycken negerpojkar älska samma fru
En dog av smärtsam kärlek, sen va' dom bara 7.

4.

7 stycken negerpojkar gick in i ett annet
En somna in för alltid, sen va' dom bara sex.

5.

6. stycken negerpojkar sej skulle gånga hem
Men en av dem gick vilse, sen va' dom bara fem

6.

5 stycken negerpojkar på Västra Hogo hyra

En av dem dök i pluret, sen va' dom bara 6.

7.

6 stycken negerpojkar drucko gärna te
En rymde med en geisha sen va dom bara 5

8.

3 stycken negerpojkar sej flygning pröva på
En av dem flög till himlen, sen va' dom bara 2

9.

2 stycken negerpojkar togo tjänst uti armén
En av dem for till Persien sen va de bara 1

10.

1 stackars negerpojke ej ville vandra ensam
Och därför med en flicka tog han livets väg gemensam

11.

Och flickan som han fann va kassörska på en tio
Och nu så å dom gifta så smart så å dom 10.

Slut.

Texas Ros.

Jag vet en ros av Texas
Den jag höll så hjärtelight kär
Min Svala önskan var blott den

Ack om jag vore där
Hon gråt så när vi skildes åt
Ty hon var mitt hjärtas tröst
Men nås vi åter träffas
Skall hon vila vid mitt bröst.

2.

Hon var skönast utav rosor
Hennes like aldrig fanns
Hennes mörka ögon blixtrade
Med diamanters glans
Jag vill pryda hennes smärta liv
Vår den gula sol går med
Vår den gula sol går över
Rosen uppå Texas hed.

3.

Rio Rang där flyta fram
Uppå stjärnor tindra natt
Jag önskade med henne gå
En månljus sommarnatt
Hon viskade så ömt till mig
Du får ej från mig gå
Jag lovade henne heligt

Att hon ej det frukta må

4

Men när vi åter träffas
Ty mitt hjärta längtar så
Vi sjunga skall den sången
Som vi sjöng när vi voro små
Fruktadurens toner gjuda skall
Lika mäktigt nu som förr
Ack min egen ros skall glädjas
När hon mig en gång tillhör.

Slut R Nilsson.

Lilla Rosa.

Till en doktor ute i Tosa oj, oj, oj, oj, oj, oj.
Kom en dag den lilla Rosa "
Hennes röst den var så mjuk så
Som en liten silkesduk så
Och hon sa' jag är så sjuk så oj - - - - - -

2.

Doktorn ser uppå den lilla oj - - -
Nä den är väl ej så illa oj - - -
Men ta av er skall vi titta

Om vi kränyan er kan hitta
Någonstans ska den väl sitta oj - - -

3.

Blygt den lilla Rosa knäppte oj - - -
Blusen upp och kjolen släppte - - - - -
Rodnande båd ut och inne
Hoppar hon utur sitt linne
Och står där i bara skinnet. oj - - -

4.

Doktorn tar en tur och letar oj - - -
Stuttar petar och arbetar - - - - -
~~Jag~~ Doktorn rade fritt på fröken
Jag kan inte hitta sköten
Av det minsta fel på fröken oj - - -

5.

Se det var ju härondagen oj - - - - -
Jag gick med herr Lind i hagen - - - -
Bäst vi gick och promenera
Börja han att kurtisera
Och så var det icke mera oj - - - -

6.

Doktorn ler och ordinera oj - - -

Sjukan nog sig själv kurerar aj - - -
Men mitt råd det är förstås
Gå nu hem och spänn för hästen
Och far med hem Lina till prästen aj -

5-2-1920. ~~Ebet~~. ~~G Eklöf~~

Rövarevisa.

En flicka hon gick uti villande skog
Då hände att miste om vägen hon tog
Allt djupare in uti skogen det bar
Hon visste till slut inte alls var hon var.

2.

Men bäst som hon gick där i ovisshet om
Så kröp där en rövare fram ur ett mås
~~Hon~~ Hon tänkte då ropa men nummen hon blöt
Ty rövaren var ju så innerligt söt

3.

Med nedslagna ögon och rosen i hyn
Hon bad att få veta på vägen till byn
Den skall jag er visa sad rövaren blott
Men ej förr än lön för besväret jag fått.

4.

Såg priset bad flickan och rodna som nyss
En smäsak sad rövarn och knep sig en kyss
Och vägen beskrev han så enkelt ~~som nyss~~ och lätt
Fäll ständigt till höger så kommer ni rätt.

5.

Bort ilar nu flickan så snabb som en vind
Men kom strax tillbaka med rosor på kind
Förlåt mig ers rövare sade hon ömt
Beskedet ni gav mig det hava jag glömt.

6.

Väväl sade rövaren om minnet har flytt
Då får ni betala er avgift på nytt
Betalningen fick han förstås utan prut
Och vägen beskrev han likt gången förut.

7.

Men ack sade flickan nu skymmer det ju
Och ensam i skogen jag förs inte gå
Jag vågar väl hoppas att ni inte vill
Jag dessutt skall bli för en rövare till.

8.

Väväl sade rövarn om ni mig betror
Så skall jag ledsaga er hem till er mor

Och rövarn som blivit om hjärtat helt varm
Bjöd artigt och högligt åt flickan sin arm

9.

Till landsliga hyddan de kommo med kort
Men där, säger sagan, blev rövaren fort
Ifran smiddes i höjor av hittan åss hös
Så hårt att han aldrig i världen kom lös.

10.

Nu leva de lyckligt tillsammans de två
Att ingen dem alls två avundas därpå
Att så komma över en vacker markis
Det kan man ju kalla för rövarkurtis.

Slut. Slut. Slut

Kaffevisa.

Ja kära go vänner å detta faconer
Att leva på dylika kaffevanoner
Nej tönan skall fram och hös vad vi vill
Med påtår och tutår och sen lite till.

2.

Tre kopp i morån, man kan ju bli tokig
Av grämelse ryggen nu böjer sig krokig
Ska nu vi resa till Brasiliens land

Att där skilla värken i vår kaffepanna,

3.

Om pengar vi finge till resan av staten.
Så skulle vi själva sen hålla oss matan
Till Rio Janeiro det må du minns
Där kost uppå kaffe ju alls inte finns.

4.

Santa och Brasa vi ej vilje hava
Men Santos och Rio det härliga Java
Gudaschen han smörjer med mocka sitt kräs
För den på vi smutta på kort den ej fås.

5.

Kort uppå flickor och kort uppå bullar
Och kort skall man hava om i stoppet man ullar
Det nygaste kortet det är uppå mör
Och kort skall man hava en gång när man dör.

6.

Mamsellen och tanten de blott diskutera
Om vad man skall göra för att få mera
En gång när du kommen till himmelens port
Dig Petrus han frågar, var har du ditt kort (?)

Slut. Slut

Min moders bibel.

Ingen bok är mig så kär som min moders bibel är
Hennes mörka kinnes tårar gå ej ut, den är slitt och gammal
Men jag kommer gott ihu
Då hon tog mej på sitt knä å bad till Gud.

2.

Gamla bok kära bok du mej minner om dyrbara
Möa kär från år till år blir du för mej var jag går blad
På den långa väj som opp till himlen går.

3.

Som en sikker stöttestad du min moders bibel gav
Till att lyss att ett större ljus går ut
Där gror moss på hennes grav
Men den bibel hon mig gav
Ej du aldrig glömmer om jag går i kvar

A G Nilsson Slus — A G Nilsson

Tiggargossen.

Ensam och föräldrad jag ilar
Över hedens dunkla stig

I vart snår och buske vilar
Skuggan för att skrämma mig
I: Gud som haver barnen kär
Se till mig som liten är :I.

2.

Mamma slumrar ner i mullen
Slår ej gossens klagan mer
Fjolåret löv på kullen
Kulna vindar blåsa där
I: Och i kyl vinterkvällen lång
Ljuder gossens klagosång :I

3.

Fordom fordom kjöl därinne
Stromptalm vid spisens häll
Då för glada barnets sinne
Sörjt av modershand så väl
I: Ingen spinner och mig ger
Nya söndagskläder mer :I

4.

Ingen smeker när jag gråter
Ingen gläder då jag ler
Då jag går och kommer åter

Ingen vänlig röst sig ger
I: Ack så ensam under skyn
Går en gosse genom byn. :I

5.

Skynda ila mort du hinner
Någon vänlig öppnad dörr
Fast ej lågan mera brinner
Mera brinner där som för
I: Bad och sommade vai kväll
Vid min modres barm så säll :I

6.

Månen svept i mörka skyar
Var mitt huldra vandrings-ljus
Blygt jag nalkas gård och bygar
Tänkte finna i vart hus
I: Barnen dansa glatt omkring
Dukat bord i syskonring :I

7.

Ack låst upp för lilla gossen
Himlen är av mörker skymd
Där mitt tack i stjärnringar
Skyms av nattens kalla rymd.

I: Låt mig slumra så i kväll
På den nådas spirelns häll :I

Slut.

Inför Domaren.

Du erkänt flicka att du mördat har
Det barn som du i lömndom givit livet
Så tala, om du kan, ej fruktande
Som nyss, men undergivet

2.

Inför domare i Dag att ni bönder allt
Som sägs säj i ett modershjärta
Ni skulle säkert icke mig befallt att tala
Undergivet i min smärta.

3.

Jag ej berätta kan mitt lilla liv
Dess elände dess mörker och dess fasor
Men ni som sköter pennan hemma skriv
Att hjärtan klappa även under fraser

4.

Jag föddes ibland smuts och last och nöd
Jag visste ej utav min far, men väl min
moder

Och hennes hat var bittert som det bröd
Jag tigga fick tillsammans med min broder.

5.

En dag jag sprang hemifrån tog tjänst
Fick båra ok på axlar unga
Men dignande därunder kände jag
Min ungdom viror i mitt hjärta tjunga.

6.

Mitt ungdomsfel det var att jag blev mor
Jag älskade och allt jag honom skänkte
Han var som ni, en herre fin och stor
Han övergav mig och mitt barn jag dränkte

7.

Mitt barn jag dränkte, ty jag höll det kärt
Jag ville skona det från mina öden
Ty livet herre, är så lätt värt
Den bästa skänk jag gav åt barnet - döden

A. Nilsson. Slut. A. Nilsson.

Också en folkvisa.

I gamla Sverige finns det städer så många
Och flera blir det, ty nu byggas med ånga.

I glada vimmel jag om dem varandra vill blanda
Allt ifrån Ystad till Haparanda.

2.

Det glada Uppsala har gott om studenter
Och i Lund har man gott om silver som kaut är
I Örebro finns det stora massor av kräftor
Och i Arboga öl som ju brukar komma ofta.

3.

I Södertälje har vi kringlor och fokas
Och ner kring Malmö finns det väldiga vakar
I Falun bli man med koss och bränvin
I Karlstad skinet vås rod så blank och fraktad spolad.

4.

I Visby, fröjd sinnena oss skänka
Och uti badstena är man synnerligen tänka
I Eskilstuna där tillpas man knivar och saxar
Och uti Halmstad där finns det livets kalvar.

5.

För pepparkakor har Kungälv namn här i Norden
Och Carlshamns punsch är den bästa på jorden
Vi får från Jönköping våra säkerhetsstickor
Och från Stockholm så många kvadratlickor

Vänd.

6.

I Göteborg finns det Carnegies porter och pungar
Men för sin brist på en kvast får Kalmar sina stängar
Om staden Åmål finns ändå något att taga
Och uti Trosa är världens ände belägen.

7.

Uti Karlskrona finns det kryddsill och dockor
Och ifrån Kalix får vi maramas klockor
För kaffehalvan får Uddevalla nog snäror
Och uti Norrköping ~~snäror~~ finns det Norrköpingsnäsor.

8.

I Västerås smaka salta gurkor nalle
Och i Borås jöds varenda fjät till knalle
I Filipstad får pianot en visa ~~c~~veria
Ej kors i Kristinehamn ej illa jag minar.

Slut.

Shep Ahoy!

(Alle smukke pigers elsker sømanden)

Naar en sømandsgut paa Langvejsport gaar in i
Till tukthuskadens stej han raaber Land ahoy hjemlig hav
Med sin lomme fuld av pungar og en papjedrång i bur
Han smiler ty de pigen staar ved landgangsbroen staar

Refräng:

Alle unge smukke piger
De har saltvandsguten kær
Der er noget ved denne sømand
Som der kun ved sømand
Tak og fyrig - helt bastryg
Er han helset i vor by
Men paas paa ved morgengry
Stikker han till sos pung
"Shep ahoy - shep ahoy.

2.

Han er elsket av den gule træved
Østens fjerne strand
Vor mandeløjne skraa
Saa kærlig paa ham staa
Kommer han i havn
Paa Sandviks kaj
Staar en niggers
Mod parasoll og nasering
Og eller ingenting

Refräng:

Alle unge smukke piger etc.

3.

Han er flot med penge vor han gaar
Og venner har han nok
Han delar mynt og smil
Med ven og pigelil
Man kan tale paa en stomand
Ofan er ens i kig och pid
Han lever livet muntert han
Ty han er alles van

Refräng:

Alle unge smukke piger
De har saltvandsguten kær
De er noget ved denne stomand
Som der kun ved stomænd er
Kæk og fejrig helt saltfejrig
Er hoan helret i vor vej
Men paas paa ved morgengry
Stikker han till sjs yanny
Skyn ahoy — skyn ahoy.

Ulrik

Ytnaryn 5-2-1920 Gustafsson.

Eldarens kärleksförklaring.

Min mekaniska penna jag fattar
Med ångvisslan åtkas jag tjud
Om du visste hur högt jag dig älskar
Du min kära och älskade brud.

2

Min penna kan snart explodera
Om ventilen ej öppnas för dig
Ja mitt hos manometer höjs mera
Då är olyckan endast för mig

3.

Mitt hjärtas cylinder vill spricka
Maskinen går varm varje slag
Och för dig, min älskad flicka
Rokar kolgropparna över var dag.

4.

Se vällustens kol vad den brinner
Om du visste vad lyten är het
Och kärlekens skidor de smälla
Så gärna för pistonernas slag.

Vänd!

5.

Jag svär vid min skyffel och saka
Att dig då i trogen liksom en hund
Men om du ej skriver tillbaka
Så stäcker jag fyrn på stund.

Slut. O. Nilsson.

Bohusläns manöver år 1908.

Om Bohuslän en sång jag vill
För eder sjunga om ni vill lyssna till
Jag vill för er förkunna
Om 1908 års fältmanöver där
Ibland de höga berg vid havet och den skär.

2.

Ibland de knepp'ga mång som skulle dess övas
Var även Kronobergarne de skulle också prövas
Om de nu liksom för för Sveriges land och kung
Hantera kan gevär o tära ränsel lung

3.

Till Marieda station ej så end dag marschera
Med ränsel på vår rygg gevär o mycket mera

Och glada i våg vi stämma upp en sång
Det lättar krigaren o vägen blir ej lång

4

Vi till stationen kom o strax på fältet
Som skulle föra oss ut till det stora slaget
Det var ju ej så fint uti en finka tåg
Men dås var manterat vid glasens mentra klang

5.

Dagen ilar fort o solen den gått neder
Och fältet breder fram på sjungbeklädda huden
Emellan höga berg o dyster furuskog
Och innan det blir dag vid resans mål vi stod

6.

En härlig tavla nu upprullas för vårt öga
Med havet vid vår fot och klipporna de höga
Och långt i fjärran synes en liten segellåt
Som sakta glider fram på oceanens våg.

7.

Vi fick ej länge stå så länge där blott undra
Ty längt i fjärran hörs nu fältkanonen dundra
Med laddade gevär vi nu till anfall gå
Och snart syns fienden bakom en bergvägg stå.

8.

Snart blåses elds upphör och dagens strid är slutat
Den trötte krigaren sig emot klippan lutar
Uti ett litet fält uppå bara marken låg
Och genom fältduken man himlens stjärnor såg

9.

Men vilan blev ej lång snart larmsignalen hallar
I hast vi ilar bort till skyttegravens vallar
Där stod vi lugnt och såg hur fälden gick fram
Men följi gevärens eld han vände om med skam

10.

Nu striden den är slut nu slutar jag min visa
Och roligt har vi haft fast födan vi ej prisa
Att leva utan mat det är ju ganska svårt
Och därtill knoga trångt, det är ju ganska hårt

11.

Vi togo farvål från Bohuslänska fjällen
Till Göteborg vi kom, det var ju runt på tvällen
Och färden lunkat på till gamla Smålands land
Där kanske någon vän skall räcka dig sin hand

Ålleberg Glut Gladsax

Skön Cecilia.

En rallare en rallare från okänd ort han kom
Han friade till en jungfru skön, Cecilia hette hon
Hennes tankar var frimodiga hennes hjärta stod i brand
Allt för den ratske rallaren från Södra Sveriges land

2.

Den rallaren den rallaren han tager fram en ring
Jag denna skön Cecilia till dess du blives min
Jag vill giva dig mitt hjärta jag vill räcka dig min hand
Om du vill med mig knyta det ömma kärleksband

3.

Nej tro aldrig att jag knyter några kärleksband med dig
Ty du är blott en rallare men jag en flicka fin
Nej lägg bort med våna tankar lägg bort med sådana där
Tro aldrig att jag hålles en rallare så kär.

4.

Den rallaren den rallaren han sett bort sin kos
Långt bort till fjärran söder från sin utvalda ros
Han tänkte på Cecilia som en gång svarat nej
I gravens tysta boning där skall du finna ro

5

Sex år de var förgångna förgångna runt omkring

Då faller skön Cecilia i febersjukdom in
Hennes sjukdom den var blandad med vemod och
För det hon hade givit den rallaru sin kung stor sorg

6.

Cecilia blir döden o lagden uppå bår
Ho gossar blir hon buren till gravens kalla nå
Ja uti denna boning ja uti denna grav
Där vilar skön Cecilia den för jag älskat har

7

Och hör nu flickor alla som än ogifta går
Tag mot de gossars anbud som de vill giva er
Låt aldrig något högmod i det hjärta bo
I gravens tysta boning där skall vi finna ro.

A Hellsoy. Slut A Hellsoy.

Belägringskonsten.

En fästning är var flicka
Med utanverk och mur
Vill nätan dit man sticka
Driver ofta man däruer
De som har mesta fägring

Få svårast och att ta
Och hålles ut belägring
Ej utan åtta månader.

2.

Ej dugar för pultoner
I vacker uniform
Att hennes bastioner
Försöka ta med storm
Ty strax artilleriet
Dem driver från glacin
Och slut på friariet
Man märke vara fin.

3

Du först åt alla kanter rekognocera skall
Och därtill nyttjas kanten
Det är en gammal kraft
Den skönas svaga sida de skola leta ut
Den går det lätt att strida
Och på ett lyckligt slut.

4.

Nu utan vilt att svigta men kraftigt hållt o bemöt
Du all din eld för rikta

Emot den svaga punkt
Du i din löpgrav tränger
Allt närmare ditt pris
Och all tillflykt tränger
Av främmande kurtis.

5.

Om hon från sin förskansning
Ett påstigt utfall gör
Så avstå det nacka ransning
Och ej på hotet hör
Med tungan din den hala
En mängd av minor grär
Så listigt som en räv.

6.

Om hon till motvärn sätter
Sig än med trotsigt sinn
Så kasta blott biljetten
Som bomben ständigt in
Låt dina minor springa
Då störta murar ned
Och låt trumpeten klinga
Och dig till stormning led.

7.

Och nu min vän forcera
I genom hvarthin träng
Hon hatar dig ej mera
Hon gör sig bara sträng
Var djärv och oförvägen
Rycke utan skoning in
I den betäckta vägen
Och fästningen är din.

G. Gilliéron. Sluts. G. Gilliéron.

Älskarens hemkomst.

Det doftar av blommor i sommarklädd skog
Och fåglarne sova så tungt uti bo
Och månen han blänker så vacker och rund
Och stjärnorna tändas i skymningens stund

2.

I hunden den åldriga eken vid strand
Där sitta två vänner med hand uti hand
Han smeker så ömt hennes gyllenbruna hår
Och talar min vän snart från dig jag nu går

3.

Till Australiens guldland se dit står min håg
Att finna min utkomst där kanske jag får
Sen reser jag hemåt till Sveriges ägn
Och finner vårt bröllop och sätter vårt hem

4.

Den jungfrun hon bryter sig intill hans bröst
O, Alfred bliv hemma jag får ingen tröst
Om du från mig reser du övergiver mig
Och väljes en annan i stället för mig.

5.

Ney aldrig i världen vad som händer än
då sviker jag icke min älskade vän
Så vitt du mig lovar att ej glömma mig
Så stocknar nog aldrig min kärlek till dig.

6.

Sitt avsked han tager i lövriken lund
Sen skiljas de båda i midnattens stund
Hon tänker på honom med saknad i röst
Hon tänker på honom min pennor ej röst.

7.

Till främmande länder han genast vorfar

Till rikare nejdes än hembygden har
Med vemodigt sinne på havet han ser
Sitt fosterland tjenka vid tystnaden ner.

8.

Fem år var han borta och rikedom fann
Bland främmande folk han erfarenhet vann
Hon tänkte så ofta på vännen så kär
Därhemma om hon honom trogen än är

9.

Till hemmet han kommer en afton skänd
Hon var inte väntad att hemkomma än
Hon satte sig vila på kyrkvallen grön
Såg solen sig tänka i kvällen så skön

10.

Hon tänkte på mötet med vännen så kär
Hur glad hon då blives när hon ser mig här
Så drömde han ensam i kvällsolens glans
Och såg uppå graven som nära han fanns.

11.

Han ser uppå graven som närmast han är
På korset det svarta ser inskriften där
Med bokstäver vita som nyfallen snö

Sen börjar han undra vem där ligger död.

12.

Han går intill graven på blommor så rik
Men plötsligen blives han blek som ett lik
Med vidöppna ögon tillbaka han far
I graven låg vännen som han älskat så har.

13.

Mitt kvinnohjärta sjunker i graven med dig
Med vemod han viskar så stilla för sig
Mitt hopp det har stocknat lik solen så blid
Som sjönk uti västern i aftonens tid.

14.

Han tager ur fickan revolvern med skott
Han sikter mot hjärtat, det smälldes så brått
Och blodet det strömmar ur såret så rött
Och snart har han sedan på mossan förblött.

Slut G. Gullberg.

Anton och Cecilia.

Bland bergen uti Västmanland där bor en flicka skön
Hennes like hanns ej bland de täcka kön

Hon älskades av alla men först vi nämnu den
Som henne haver älskat sen späda barndomen.

2.

De båda unga namnen som vi nog känna till
Och som för allmänheten jag här uppräkna vill
Den skönа hette Cecilia och Anton var hans namn
De fostrades tillsammans vid röda Vilens strand

3.

Så skön som solen skiner på himmelen den blå
Så oskuldslig som svanen på böljorna de blå
Så var hennes kärlek som hon till Anton bar
Fast mången vacker hjärta Cecilia tillbad.

4.

När vekan den var ändad hon då till lönen for
Att där sin Anton möta som alltid väntig var
Förnyade sitt löfte och vände sedan om
Att räkna alla dagar till nästa söndag kom.

5.

När 19 sjuka somrar sig tog i Vidus hav
Då åter skön Cecilia till lönen sig begav
Hon såg sin far vid stranden med längtande behag
Att på med vädret hämnas på den hon hörast har

6.

Förgrymmad han nu träder uti sin flickas spår
Och snart med mörka ögon den unge Anton nås
Som nu förnöjd sig kastar intill sin hjärtans kär
Som ungdom brukar göra när den förälskad är

7.

Till sist sin älskarinna intill sitt hjärta slöt
Och många avskedskyssar av hennes mun han njöt
Jag vill nu om dig drömma till dess vi ses igen
Dröj inte allt för länge min oförglömda vän.

8.

Men bakom branta klippor låg falska räven gömd
Och bakom dess ruiner han all sin heder glömd
Med en pistol i handen han Anton hetlan gav
Och honom nedersjunk i en förtidig grav.

9.

Och i sin faders armar hon genast kastar sig
O, fader, hulde fader skänk någon tröst hos mig
Var skall jag glädjen finna var skall jag finna ro
Jo vid din Antons sida i gravens kyrka bo.

10.

Och vid sin Antons sida hon njöt en rönn så sött

Hon finner ro och vila på moran grön och slät
Till dess den grymme fadern ur skogen träder fram
Och hastigt han upprycker av veden hennes namn

11.

För mig har glädjens dagar så hastigt flytt sin kos
Snart skall ni mig på skåda lik en förvissnad ros.
Ty sorgens tunga stöda har undertryckt min själ
Gud nåde denna människa som så förtört mitt väl.

12.

Hon suckar och hon klagar hon tårar och hon ber
Med sina våta ögon hon ner mot tunden ser
Hon sakta viskar Anton men intet var hon får
Ty Anton är längt borta ej höra han förmår.

Slut 6-2-1920 G.S.Nilsson

Karl-Johans visa

En visa jag vill sjunga för tiden är så lång
Den handlar om två krigare som uti fienkan kom
Två dar fick ja i buren den andre han fick fem
Men tanken ilar undan snart är jag på igen

2.

Ej gick ox at i staden att träffa vännen kär

Vad gör man ej för flickan den som man hålls här
När vi kom till kasernen på natten klockan två
Då var vi upptecknade det kan ni väl förstå.

3.

Den andra dagens morgon vi kallas till förhör
Vi visste vad det gällde men var vid glatt humör
Vår dom var att bli inne vi fingo ej gå ut
Den klockan tio slagit o hjälp oss milde Gud.

4.

I fyra långa veckor för detta brott vi ha
För det vi trät mot lagen nästa på vi buren ta
Ja dessa ord han rade vår ärade kapten
Att bryta emot lagen därtill var vi ej sen.

5.

Vi äkta i arresten båd min kamrat o jag
Han satt i n:o 8 i 4 bodde jag
Vi språkade oss emellan vi ledde ej ett grand
Emellanåt kom värden och gav oss mat ibland

6.

Nu sitter jag i cellen ja hela dagen lång
Och tänker på min flicka jag ej till henne kom
Och ~~tänker~~ .

Den kvällen vi bestämt möte jag äkte i arrest
Jag lovar det skall dröja förrän jag åker närt

7.

Har någon lust att veta vem vitan dikterat har
Så haver det den ene utav de arma två
Som äkte i arresten för de till flickan gå
Finns någon lag i Sverige som kan döma till falk.

8.

Nu har jag tjänat kronan i ~~fe~~ nne långa år
Har aldrig varit straffad förrän jag kom i går
Jag hoppas aldrig mera jag åkes uti bur.
Nu här finns gossar flera som ej ha bättre tur

Lulu Ahlström.

Porsi. Porsi.

Livets högsta goda och dess sällhet är
Att på vännen äga som man håller kär

En fästman bör du hava som trogen är och huld
Som glädes dina dagar och är så god som guld
Och när du skall bröllop fira så bortglöm icke mig
Ty jag skall kramar vira och binda uppå dig
Som fladdrar när du dansar uppå din bröllopsdag

Om någon gång din tanke svingar
Till minnet av förflutna dar
Så sänd den då på tankens vingar
Till den som dig ett hjärta har

Här vid källan under linden
Här vi suttit du och jag
Vad vi gjorde det vet ingen utom du och jag

Det var en härlig sommardag vi möttes du och jag
Du rodnade så blygt och log
Och strax mitt hjärta slog.

Du fyller år i dag vad skall mitt hjärta önska
Må glädje och lycka utav alla slag
Dig följa uppå din levnadsbana.

Må frid och lycka bebo din hydda
Må glädje följa dina ~~och~~ stråt
Och måtte himlens änglar skydda
Din dygd, din framtid dina år.

Flickornas kärlek den hänger på strå
Blåsa den litet så faller den å
Men hör ni, gossarnas kärlek den hänger på fast
Fast det än blåser så hänger den fast.
Almaryd, Hemslöjdsskolan 6-2-1920 A Gustafsson.

Register

Namn.	Begynnelseord.	sid.
Längtan	Vid lindens fot	1
Gjökhammens flydda drömmar	Om du en stig	2
Den glada jäntan	Det var henskt	4
Å, kom, kom och kyss mig natt	Fjolanta hon gick	5
På baltiskan	Fjärom sistens fot	8
I kärlekens tid	Två ögon blå emot	11
Min egen sommarvisa	Nu är det sommar	13
Gud vet vem som kysser na nu	Berätta nu kärlekssidyllen	15.
Eldarevalsen	Ängarn är klarad	18
En vän på böljorna	Längtan o längtan	19
Kärestan	Lyssna du kära	21
Söderlund	Söderlund	22
Skamlingsbanken	Vårt ver kornet	24
En sorgsen flickas klagan	Kom flicka in	26

Namn.	Begynnelseord	sid
Sjömansvisa	Godag du svarta	27
Tattare-Emma	Den gramaste flickan	29
Sydkustens Förlisning	En enkel sång	31
Sjömanssång	Jag minnes den dag	33
Ingeborg	Ingeborg hon er lik	35
Sjömansvisa	Långt från mitt	36
Krigsvisa	På året 1914	39
Skärgårdsflickan	Jag är en skärgårdsf.	42
Det har min mamma sagt	Jag är man och	43
Trettioettan	Har ni nånsin	46
Kungsgatesteppen	Vi är ett kiligt lag	47
Variete visa (vacel)	Ridevind Foi	48
Hej kamrater	Några slantar hem	51
Graven vid stranden	Vid Bohusläns	52
Sjömannens begravning	Sakta över mörkblå	55
Bröllopsmatten	Fästar fiesta	56
Tio negerpojkar	Min vite ne skall	59
Texas Ros	Jag ser en ros	60
Lilla Rosa	Till en doktor	62
Rövarevisa	En flicka hon gick	64
Kaffevisa	Ja kära go vänner	66